

Butlletí nº 4 Associació Dit i Fet

abril 2014

NOTÍCIES.....

Diàspora a Dit i fet

El febrer vam rebre els amics de Diàspora a Dit i fet. Es varen trobar per fer la seva reunió i això va ser motiu per retrobar-nos un cop més. Ens alegra d'haver-los pogut acollir i estem contents de poder seguir comptant amb la seva amistat.

Inauguració de l'Exposició de Santa Lluïsa de Marillac

Els assistents al centre de dia de Santa Lluïsa de Marillac van organitzar una exposició amb els seus treballs del taller de pintura que es va inaugurar el 12 de març. Vam poder-hi anar i gaudir de la tasca feta. També hi vam poder col·laborar i ara tenim algun dels seus quadres penjats a Dit i fet. Els agraïm la seva col·laboració en tot moment!

Col·laboració d'Arrels

A partir de març Arrels ens deixa la seva furgoneta per anar al Banc d'Aliments i recollir la fruita i verdura. Realment això facilita moltíssim el transport del gènere, essent més àgil i ràpid. Moltes gràcies!

Trobada amb joves del bisbat d'Urgell

Al llarg d'aquest any hem tingut la visita del Cau de la Seu d'Urgell i també del grup de joves de la delegació de pastoral de joves d'aquest bisbat. Han estat dos moments ben interessants de diàleg i coneixement mutu. Pels joves és una bona ocasió d'entrar en contacte amb la nostra realitat, que sovint els resulta aliena, i per a tots ha estat una estona agradable per compartir la nostra experiència, la nostra manera de veure el món...

Xocolatada per la Festa de la Primavera al barri

El 10 i 11 de maig es van celebrar les festes de la primavera del barri. Dit i fet hi col·laborà amb una xocolatada a la plaça de sant Just coincidint amb les activitats infantils de les festes: tallers

el divendres i la gimcana i batucada el dissabte al matí. Estem contents de poder tenir aquests espais de trobada lúdica que ens ajuda a mantenir la relació amb els amics i les amigues del barri.

Treball amb la Xarxa d'Atenció social a Persones sense Llar(XAPLLS)

Des del 2013 formem part de la Xarxa que fet un estudi sobre les persones i entitats que donen menjars al carrer. Aquest estudi va deixar clar que entre les places de l'Ajuntament i les de les entitats, es dona a l'abast per atendre totes les necessitats de dinars però els sopars. En col·laboració amb la Marató de la pobresa s'han obert dos menjadors de nit. D'altra banda, la Xarxa s'ha convertit en punt de referència per atendre estudiants que volen treballar temes relacionats amb l'exclusió i la pobresa. Des de Dit i fet hem atès tres estudiants enguany.

Som a les xarxes socials!

Des del 23 d'abril hem obert un compte a Facebook i un altre a Twitter. D'aquesta manera volem fer-nos més propers als amis i veïns. Ens trobareu a Facebook: ditifetOng i a Twitter: @ditifetONG. També podeu connectar amb nosaltres al nostre web: www.associacio-dit-i-fet.org.

Colom vestit de blaugrana

El maig passat Colom va aparèixer vestit amb una samarreta del Barça. La contrapartida d'aquesta actuació publicitària de la casa Nike era una aportació a l'Ajuntament de Barcelona que aquest va destinar a diverses entitats que treballen per la inclusió social. A través de la Gerència de Qualitat de vida i Igualtat i del nostre Districte, han escollit a Dit i Fet com una de les entitats beneficiàries.

La Caixa Bank s'ha afegit a aquesta iniciativa. Dins de les millores i renovacions que anem fent a la casa aquest finançament ha estat un bon impuls. Gràcies!

Banc d'aliments: "La fam no fa vacances"

En aquesta campanya el Banc d'Aliments posava en contacte directe a les entitats col·laboradores en la recollida amb les receptores. Dit i fet va rebre ajuda de la Casa del Llibre i de l'escola Vedruna de la plaça dels Àngels. Els alumnes de primer de Batxillerat van poder visitar la casa i compartir una estona d'intercanvi d'experiències i vivències. Aplaudim aquestes iniciatives que tendeixen a fer-nos propers els uns als altres, a prendre tots consciència de les situacions complicades que es viuen ben a prop nostre.

Entrevista amb el director de l'Hotel Mercer

Recentment s'ho obert al carrer Lledó aquest Hotel. Vàrem visitar el sr. Francesc Holgado a instàncies de la regidora de districte, sra. Mercè Homs. La conversa fou agradable i vàrem establir alguns canals de col·laboració entre les dues entitats. Una d'aquestes mesures és que ens cediran la roba de la llar quan l'hagin de canviar. El mes de juliol ens van donar llenceria per tota la casa.

COSES DE CASA.....

El què més m'agrada't de Dit i fet

per Ali Boukhardal

Vaig estar cinc mesos vivint a l'Obra Social de Santa Lluïsa e Marillac, a causa d'una crisi de dolor per una hernia discal. Allí ja no podien fer res per mi, havia de sortir i els educadors d'allí em varen dir que podia anar a Dit i fet.

Vaig anar a Dit i fet un dia i em vaig entrevistar amb la treballadora social i vaig començar a anar a dinar i a sopar durant una setmana. Passat aquest temps tinguérem una nova entrevista, i seguint la filosofia del Padre Paco de "si t'agrada i ens agrades", em vaig quedar. Ara mateix ja hi porto quasi un any.

Jo ja sabia que la casa no era una pensió, m'ho havien explicat els educadors de Marillac, i que tots els que hi vivíem ho havíem de fer tot: netejar, fer el menjar, anar a comprar, reparacions,

El dia a dia s'assembla molt l'un a l'altre, però va arribar el dia de Sant Jordi. Entre tots varem organitzar la parada per a vendre rosses a la Plaça de Sant Just. Vam fer torns en espais de dues hores i així van cobrir tot el dia. Em sentia molt bé, molt orgullós de que els veïns s'apropessin, ens preguntessin i comprassin una rosa. Aquell mateix dia per la tarda, els homes residents a Dit i fet, varem oferir xocolata desfeta al barri. Va ser molt emocionant veure com els nen i nenes, en sortir de l'escola, passaven per la nostra parada a buscar un grapat de galetes i un got de xocolata.

Al cap de pocs dies es va fer la festa major del barri. Li diuen la Festa de la Primavera. L'associació de veïns "Amics del barri de Sant Just", ens varen demanar que servíssim xocolata al divendres, per obrir les festes, i varem muntar una parada en que donàvem xocolata i coca. També hi havia altres parades amb jocs per a nens i nenes que eren els que venien a buscar el

berenar, principalment, tot i que alguns pares i mares també s'hi van apuntar. Aquest any hem participat a la festa major del barri en dues xocolatades, la primera com ja us he dit va ser el divendres a les cinc de la tarda; i la segona va ser al dissabte al matí cap a les deu, però aquest cop era xocolata amb xurros.

Va ploure molt, ens pensàvem que no es podria fer, però l'associació de veïns ens va posar unes ombrel·les. Estava ple de nens, nenes i joves, i també de molts turistes que s'acostaven i marxaven amb un got de xocolata.

Mentrestant el joves de SAMBAO animaven l'estona amb tambors i esperaven a altres timbales que havien sortit d'altres barris per trobar-se tots a la Plaça de Sant Just i fer una bona batucada cap al migdia. Tot i la pluja, i el soroll, va ser un bon matí de companyia i alegria.

Una altra col·laboració amb l'Associació d'Amics del Barri de Sant Just, va ser la castanyada. Un grup d'homes residents a Dit i fet, al matí del 31 d'octubre, varem anar, junt amb altres veïns del barri, a partir les castanyes que s'havien de vendre a la nit. Calia fer un tall a cada castanya, una per una. En varem tallar 200 kg. Va ser una estona molt agradable, compartint històries, acudits i algun cafetó amb tots els que allí treballàvem.

Això de participar i fer coses amb la gent del barri és molt interessant, ja que ens coneixen i nosaltres també els coneixem i d'aquesta manera es perd la por al desconegut i es creen llaços d'amistat. És molt bonic sortir al carrer i saludar-te amb els veïns com si fossin coneguts de tota la vida.

Aquest any, 2013, ha fet 25 anys de la creació de Dit i fet pel Padre Paco, jo no el vaig conèixer, però sento parlar molt d'ell i això fa que el respecti molt.

Celebrar els 25 anys de Dit i fet ha comportat fer diferents activitats, s'han fet dues taules rodones, però el més bonic per mi ha estat l'exposició fotogràfica que es va organitzar al Pati llimona. El dia de la inauguració, el 14 de novembre, va venir molta gent i molts veïns del barri, i una voluntària de la casa, la Laia, va preparar un berenar per a tots a base de pastes i dolços àrabs i té amb menta. Va ser un èxit.

Les fotografies les va fer la Juli Plaza i són molt maques. Tots els homes de la casa de Dit i fet li donem les gràcies per haver sabut treure el millor de tots nosaltres.

Això ha estat la participació externa de Dit i fet. Ara mateix jo encara no tinc una sortida de Dit i fet, i considero la casa com la meua llar.

El Raúl

per Antonio Juan Torres

Raúl, era una persona que ja portava molts anys aquí a la casa, era un dels més antics. Quan jo vaig arribar a la casa, el veia quasi sempre al llit, després em vaig assabentar que estava malament de salut, doncs li mancava un pulmó, per la qual cosa no podia respirar bé.

Com a persona tenia moltes estones molt bones, que rèiem molt, perquè tenia unes sortides inesperades, però quan no estava de “buen talante”, ho rebutjava quasi tot, fins i tot el menjar.

Les coses que més li agradaven eren els menjars de cullera, amb brou, com l'estofat i la sopa, també li agradava molt la xocolata i els dolços.

Era un bon company d'habitació, i tot i que quan feia calor s'ho passava molt malament, no es queixava pràcticament mai, únicament en moments puntuals.

No volia saber res dels metges. En alguns moments el veiem força apagat, i li demanaven d'avisar-los i sempre ens deia que no. Únicament quan a ell li semblava trobar-se prou malament ens demanava avisar-lo. Si li dèiem que havíem de trucar al metge, s'enfadava amb nosaltres.

D'aquesta manera passaven els dies.

Sempre en els dies de feia un temps una mica millor, s'aixecava i s'estava una estona a la terrassa, després caminava una mica, però tot això passava de tard en tard.

Li agradava molt jugar al dominó, i amb això s'entretenia força estona, també li agradava escoltar la ràdio, deia que li feia molta companyia.

Aquesta era la vida que portava el Raúl.

També de tant en tant venia una veïna i amiga seva, el treia a passejar en una cadira de rodes (però en els darrers temps ja no podia aguantar l'esforç de llevar-se i baixar escales), y després també li feia estones de companyia a les tardes..., fins que un dissabte al matí va anar d'urgències hospitalàries i ja no el varem veure mai més.

Descansi en pau, Raúl. Saps, et trobem a faltar.

Sorpresas te da la vida

per Francisco González

Soy una persona nacida en Mollet del Vallès hace 54 años. Os voy a intentar explicar, a mi manera, mis pasos hasta llegar a Dit i fet.

Con diecisiete años empecé en este infierno que es la droga (hachís, ácidos, anfetaminas, hasta llegar a mi gran perdición que fue la heroína).

Con esta maldita droga, cuando empiezas te crees un rey, pero al comienzo de las abstinencias, cuando no tienes dinero, eres en este círculo un don nadie. El “mono” físico: temblores, dolores musculares, diarreas, etc.; y psicológicamente no funcionas.

Conocía de pequeño a mi amiga Merche. Yo tenía unos 27 años y ella 23, ya entramos muy de lleno a esta droga. Ella murió de una sobredosis. Estaba ella de cuerpo presente, y yo llorando, pero seguía pinchándome. Una locura. Esto ocurrió sobre los años 80 y 90, en pleno auge de la heroína.

En el año 1993 tuve yo una sobredosis, ya casi me daban por muerto. Mi madre, según me han contado, gritaba, y unos vecinos me socorrieron. Llego la ambulancia y en pocas horas ya me recuperé.

Aquel hecho me toco muy fuerte, se enteraron familiares y amigos, vecinos, etc., y decidí empezar a hacer tratamientos que no me servían de nada, hasta que pude acceder a un tratamiento con metadona. Estuve ocho meses cada día viniendo a Barcelona. Después por mi buen comportamiento pude acceder a un cursillo remunerado de ocho meses con monitores especialistas en drogas. Con mi trabajo me saque el diploma.

Estuve trabajando en la calle con otras gentes. Siempre íbamos dos personas y nuestra tarea era hacer intercambios de jeringuillas –nosotros les dábamos las nuevas y ellos nos entregaban las usadas- también se hacían cursillos en unos locales de Bellvitge (l’Hospitalet del Llobregat) y otros en la Mina (Sant Adrià del Bessós).

Entonces se hicieron unas salas de venapunción, a las que accedí como ayudante de apoyo a la ATS, y cada dos semanas hacíamos un programa itinerante, sirviendo la metadona en un autobús.

El local de la Mina me sobrepasó y cogí la baja. No pude cobrarla porque llevaba poco tiempo cotizando. La baja era por depresión, no tenía ganas de nada.

Yo tenía una cantidad de dinero bastante importante que había ido ahorrando con mi trabajo,... y empecé otra vez, recaí, esta vez pero con cocaína. Consumía bastante cantidad, casi no comía, una delgadez total, pesaba 58 kg.

Para salir nuevamente del consumo, me fui a un centro evangelista. El centro más duro que he conocido. No salí de allí solo en tres años y medio y cada día era día de trabajo de las siete de la mañana a las siete de la tarde.

Finalizado el tratamiento me vine para Mollet. Me quedaban aún cinco mil euros, y tuve la sorpresa de haber heredado de mi tío 14.000€ más.

Alquilé una habitación y otra vez a tontear y hacer el burro hasta gastarme todo el dinero. Por Mollet me buscaba la vida con la gente que más o menos me conocía. Ellos sabían que no era un delincuente.

Tenía una barraca muy bien hecha, con suelo de cemento y tres camas. Pero hubo unas personas que me la quemaron, quedándome sin ropa, sin documentos, sin nada de nada.

Aquella barraca empezó a echar llamas al lado de la perrera y de las vías. Vinieron los mossos d'esquadra, los bomberos, la policía local, Cruz Roja..., me atendieron con mucha amabilidad. Después entró en acción la trabajadora social que me habló de Dit i fet.

Empecé a venir todos los días a comer, hasta que me quedé definitivamente.

En este tiempo que llevo aquí ha habido de todo, pero más de bueno. Pues es muy importante que cuando te crees menor que una cucaracha, alguien te acoja y te dé un poco de calor, que no es mucho, es muchísimo.

Yo voy a intentar seguir luchando para poder regenerar mi vida.

Sopar de voluntaris per la celebració 25 del grup Ca la Núria

per Maria Jesús Ruiz Lezcano

L'any 2013 els Voluntaris de la Xarxa d'Associacions de Persones Sense Llar (XASPLL) vam tenir l'oportunitat de trobar-nos en un sopar gràcies a la invitació que vam fer els restaurants Ca la Núria que celebraven els seu 25 aniversari i se les va ocórrer aquesta idea per a fer-ho

La Rosa va gestionar la invitació i vam acudir per part de Dit i Fet el Juanillo i jo com a voluntaris.

Al sopar estaven invitats 120 voluntaris entre els dos Restaurants de Ca la Núria. A nosaltres ens vam reservar en el Restaurant de Consell de Cent. Aquell dia tot el restaurant estava tancat i només el sopar era pels Voluntaris.

Quan vam entrar estava tot preparat en taules com en les grans ocasions.

El Juanillo i jo ens vam seure en una taula de 6 persones. Totes de diferents Centres d'atenció als Sense Sostre.

Vam començar amb els parlaments: primer el de la propietària o representant del Restaurant i després de la representat de la Xarxa que va agrair a la propietària i als voluntaris la seva presència en aquest acte.

Una vegada acabats els parlaments es va iniciar el sopar i la comunicació va fluir entre tots els de la taula. Cadascú explicava la seva experiència amb tant d'entusiasme que a mi personalment em va frapar el veure tanta gent que donava generosament el que tenia i que bàsicament era: EL SEUTEMPS i LA SEVA SOLIDARITAT.

El Juanillo va explicar que era de Dit i Fet i... va impactar per la seva senzillesa, com sempre, en explicar la vida de la Comunitat.

El sopar continuava (que, per cert, va ser exquisit i abundant) i el caliu anava en augment. Finalment vam tornar a donar les gràcies a l'empresa que havia fet possible aquesta trobada i ens vam acomiadar.

Visita a nuestra amiga María Dasca

por Juan Callejón

La idea de ir de excursión a Solsona, fue con el objetivo de ver a la María, una monja de Lestonnac que durante muchos años venía cada martes a la plegaria de Dit i fet.

María había estado viviendo y trabajando en Ciutat Vella, pero la trasladaron a Solsona, ella nos decía que era porque ya había cumplido los ochenta años, y ahora en Solsona le tocaría descansar.

Se fue dejándonos un bello recuerdo de su estancia y de su paso por Dit i fet.

Siempre decíamos que iríamos a verla, pero los meses pasan rápido y sin darte cuenta ya hemos vuelto a dejar atrás cosas por hacer o amigos quien visitar.

Un martes de principios de Junio, decidimos que la llamaríamos para anunciarle nuestra visita. De momento se apuntaron Cres de los Maristas, Nuria (nuestra secretaria de la asociación), Antonio Juan, Rosa y yo.

Cuando la llamamos nos dimos cuenta que de descansar nada de nada, que tenía los días muy ocupados entre la congregación y el servicio a los demás, que en realidad eso a ella le fascina.

Finalmente un domingo pudo encontrar un espacio para poder compartir con nosotros. Le ilusionaba mucho podernos enseñar la casa y que conociéramos a sus compañeros, en especial a sor Nuria, la superiora.

El domingo día siete de Julio, a las diez de la mañana, Antonio Juan, Rosa y yo enfilábamos, en coche, el camino hacía Solsona. Cres y Nuria no habían podido venir. Era un día muy caluroso en Barcelona y no esperábamos menos de Solsona.

El camino fue tranquilo, y sin equivocarnos. Paramos en una gasolinera para desayunar y poner gasolina. ¡Sorpresa! Solo pudo “desayunar” el coche. Nosotros tuvimos la suerte de poder sacar unos refrescos de una máquina. Estaban fresquitos, pero.

Al llegar a Solsona, como era de suponer (Rosa no tiene demasiada orientación con los mapas), nos perdimos. Dimos muchas vueltas. Debo reconocer que el hecho de que Solsona hubiese cerrado calles para la procesión de San Cristóbal, tampoco ayudó mucho. Finalmente, aparcamos en coche, y andando por una avenida con árboles y bastante ancha, llegamos a la puerta medieval de la ciudad. Cruzándola y a la izquierda, según las indicaciones de María, estaba la puerta de entrada a la casa de la comunidad.

Le habíamos comprado una planta, que le hizo mucha ilusión e inmediatamente la puso en la pequeña iglesia que tienen dentro de la casa, ante el Santísimo.

Nos enseñaron la casa, pero María tenía trabajo en aquel momento y no podía atendernos, debía de dar la comida a un grupo de inmigrantes, y nosotros nos fuimos a pasear.

Era un día muy caluroso, más de 40º, y en Solsona... ¡no sudábamos! Nos sentamos en una terraza, debajo de unos árboles y nos tomamos un refresco comentando las tiendas y la gente que pasaba. Desde allí vimos perfectamente la procesión de San Cristóbal y como el cura bendecía los coches, motos, camiones y tractores.

Después de eso regresamos a la casa de la comunidad de Lestonnac, y allí comimos con todas las hermanas, que nos agasajaron y compartieron su comida con nosotros. Nos trataron como a reyes.

Después de comer, con algunas hermanas, estuvimos en una sala bellísima y fresca hablando y contando lo que era nuestra casa y Dit i fet.

Cuando el sol iba cayendo, la hermana superiora (que es de Solsona) y María, nos llevaron a ver una cripta pre-medieval en Olius, un pueblo cercano, y a visitar el cementerio que es obra de Gaudí.

Alrededor de la siete de la tarde, agradecemos las atenciones, dimos las gracias y nos despedimos hasta otra ocasión, invitando a sor Nuria a visitarnos. María, estaba muy emocionada, y nos obsequio con una gran bolsa de caramelos para todos los hombres de Dit i fet.

Esta excursión es un gran recuerdo, y a lo largo del viaje de regreso prometimos repetirla.

VIDA DE L'ASSOCIACIÓ.....

Assemblea ordinària anual de Dit i fet

El 14 de juny vàrem celebrar l'assemblea ordinària de l'associació. La Ma Rosa Elias ens va presentar la memòria d'activitats del 2012. Constatà que els homes que han entrat a Dit i fet venen derivats d'altres entitats com els Serveis Socials de l'Ajuntament de Barcelona, l'Obra Social de santa Lluïsa de Marillac... També va subratllar positivament l'acollida que s'ha pogut fer a homes del carrer que han estat ingressats a l'hospital i que han pogut fer el procés de convalsència a Dit i fet per després tornar al carrer, així com l'acollida que s'ha pogut fer d'alguns grups de joves i infants que volien conèixer la casa i la implicació de Dit i fet en les activitats del barri. A continuació, la Conchi va presentar els comptes del 2012. Constatà que hi ha hagut força variacions respecte del pressupost que vàrem aprovar, atès que ha disminuït les aportacions dels residents i que s'ha incrementat la despesa en conceptes com l'alimentació i els

subministraments. Aquesta tendència es va detectar abans d'acabar l'any i la junta es va posar a treballar per veure com orientar la recerca de recursos de cara al 2013.

Es van presentar i aprovar les línies d'actuació de cara a l'any 2013. En l'àmbit econòmic, atès la situació econòmica que hem descrit, la junta ha de fer un pla de finançament de l'associació que contemplarà diverses línies d'actuació: la recerca de subvencions, les aportacions dels homes, les aportacions dels socis i les campanyes de crowdfunding. Per tal de començar a posar les bases i poder iniciar una campanya de microfinançament, hem entrat a facebook i a twitter. La idea és començar a fer una base social que permeti el llançament d'una campanya. En l'àmbit associatiu, en Gaietà de Casacuberta comenta que s'ha anat treballant per tal de garantir la pervivència de la institució. En aquest sentit, l'any passat es va fer una reunió amb Caritas que va permetre reprendre la relació i que va ser prou positiva. També es vol cuidar les relacions amb les diferents institucions de cara a donar-nos a conèixer, així com anar millorant, agilitzant i fer més efectiu el treball de la junta. D'altra banda, ens comenta que es tracta de ser fidels a les intuïcions del P. Paco, el qual va impulsar una casa en la qual els residents conviuen i col·laboraven plegats a dur a terme el projecte de Dit i Fet i que seguirem treballant per tal de fer-ho possible. En l'àmbit socioeducatiu, veiem que ens cal adequar el projecte al nou perfil d'homes que arriben a la casa i repensar alguns aspectes, com les permanències a la casa, possibles activitats a realitzar fora...

Finalment, la Conchi Plaza ens presenta el programa d'actes de les celebracions del 25 aniversari de l'associació. Tenim previst poder fer una exposició, un parell de taules rodones el setembre i l'octubre, un recull d'història oral i la cloenda el 14 de novembre tot coincidint amb el segon aniversari de la mort del P. Paco. S'acull positivament aquest pla i s'anima a tirar-lo endavant.

Llenties i institucions

Uns mesos abans que el pare Paco morís, hi va haver una renovació de membres a la Junta. Des d'aquella època, aproximadament des del 2010, ens vam adonar que ens calia fer esforços per posar al dia Dit i Fet. La millor manera d'honorar en Paco era posar les bases perquè la seva obra no durés els 25 anys que ja portem, sinó 75 o 175 anys...: regularització del funcionament de la junta i l'assemblea, assegurances, obres, professionalització d'algunes funcions, normalització jurídica de la possessió de l'immoble.... Varem actualitzar el document del projecte de l'associació, i això és important, perquè les persones « fem les coses tal com les parlem » i, quan ens vam posar a escriure les línies de treball i organitzatives, les dinàmiques internes de i amb els homes, tot això havia estat, durant anys, més aviat una cosa de l'estil personal del Paco. Cal passar del carisma a un sistema conegut, consensuat i contemporani, i que no perdi la nostra marca: la de l'apertura permanent de la casa, la comunitat d'homes que

s'ajuden a ells mateixos, l'autonomia individual i la responsabilitat cap al barri i la societat. Amb això estem, encara.

Vam entendre que calia obtenir ingressos regularment. La cerca de fons és a la vegada un sistema per mantenir relacions amb l'"exterior". Si la societat t'ajuda econòmicament, vol dir també que et reconeix. Els homes de Dit i Fet sempre han tingut vida social, oberta al barri i arreu, això no és nou. Em refereixo, en canvi a establir relacions amb les institucions: Generalitat, Ajuntament, sobre tot, però també amb caixes i bancs, etc.

Per començar a obrir-nos més, institucionalment, vam pensar també en convidar alguns alts càrrecs i polítics. I, sense voler-ho, s'ha creat el senzill costum de convidar-los els dijous, els dels 41 àpats. Sabeu que els dijous és quan els homes fan el servei de menjador obert a gent pobre del barri –molts provenen del menjador de les Missioneres de la Caritat a l'església de sant Agustí, que elles tanquen els dijous i deriven la gent cap a nosaltres. De sempre s'hi han donat 40 àpats (amb flexibilitat, això sí!), i com que en Paco sempre dinava amb els homes, en morir ell, els homes mateixos van decidir de donar un àpat més, 41 àpats...

El cas és que durant el darrer any han anat a dinar algun dijous les següents persones: Maite Fandòs, quarta Tinent Alcalde de l'Ajuntament de Barcelona i Regidora de l'Àrea de Qualitat de Vida, Igualtat i Esports. Mercè Homs, regidora de Ciutat Vella, acompanyada de na Pilar Vallès; l'Àngel Miret, gerent de l'Àrea de qualitat de vida, igualtat i esports de l'Ajuntament, acompanyat de l'Àlex Masllorens, i en Joan Batlle, de la Direcció de programes socials de l'habitatge de la Generalitat. També ha vingut la Carme Canela, Cap de la Delegació Territorial de Barcelona del Departament de Benestar Social i Família de la Generalitat de Catalunya. Hem tingut una entrevista amb en Josep Muñoz, el gerent de l'Àrea de Benestar Social de la Diputació de Barcelona. Finalment, em visitat –i ella vindrà també a dinar un dijous- la Carmela Fortuny, directora general de l'ICASS.

Aquestes visites, on sempre, no sé si casualment, els hem donat lleties amb xoriço, han donat a Dit i Fet més d'un fruit. El primer, el fruit de la relació i de la coneixença directa. Però també altres coses. De la Generalitat rebem alguna subvenció, per exemple, de la Xarxa d'Habitatge d'Inclusió. I amb l'Ajuntament, per primer cop, hem signat un conveni bianual, per cobrir despeses de funcionament i de personal. A més, es va donar la coincidència que l'Ajuntament havia rebut del FC Barcelona la donació dels 100.000 euros que Nike li havia pagat per l'operació publicitària de vestir a l'estàtua de Colom amb una samarreta gegant del Barça. L'Ajuntament, al seu torn, ha fet donació d'un terç a Dit i Fet... També ens han ajudat La Caixa, Bankia, l'Hotel Mercer. Ara, potser podem pensar que, al nivell de relacions amb el nostre entorn, tot està fet; però no. Encara hem de posar-nos al dia de cara al voluntariat, a les xarxes socials, a altres donants...

25è ANIVERSARI DE DIT I FET.....

L'11 de maig de 2013 iniciem la CELEBRACIÓ DELS ACTES DEL 25È. ANIVERSARI DE Dit i fet

Aquest 2013 hem celebrat els 25 anys de la constitució de l'Associació de Dit i Fet". Fa un anys no ens imaginàvem fer-ho sense el Padre Paco. El fet que ell no hi és físicament, però que la casa de Dit i Fet continua endavant, malgrat totes les dificultats, va ser un altre motiu més per no passar de llarg aquesta data.

Teníem ganes de celebrar.... moltes ganes de celebrar: el miracle de convivència constant i transformadora dels homes que han viscut, i viuen, a Lledó 15.

La vida cal celebrar-la, perquè la celebració li dona una dimensió de profunditat, de misteri, necessària per entendre-la veritablement i, molt important, fa brollar l'alegria per poder continuar afrontant els reptes que suposa el dia a dia. Això, és encara més important quan la nostra realitat de Dit i Fet ha estat qüestionada i combatuda temps enrere.

És per això que no vam pensar en fer un acte, si no una sèrie d'esdeveniments variats que s'allarguessin fins l'aniversari de la mort del Padre Paco al novembre. Vam donar sortida als 25 anys amb un cafè i sobretaula a Dit i Fet amb els de casa i els amics per explicar les nostres propostes i convidar-los a la participació. Vam organitzar una exposició de fotos i paraules de Dit i Fet al Centre Cívic Pati Llimona al barri, amb un petit temps de compartir i l'eucaristia de record del Padre Paco.

També el desig de celebrar, ens va moure a fer memòria, de recollir la història viscuda i fer una parada per a reflexionar el que som i volem ser. En aquest sentit vam programar un parell de Taules Rodones en torn de temes centrals de la nostra experiència. Ho vam fer al mateix local de Dit i Fet, encara que no era l'espai més còmode, per seguir apostant perquè sigui un espai de trobada d'amics, els homes que hi viuen, convidats i desconeguts...

També van decidir, per reforçar aquesta línia, fer una recollida de memòria oral de protagonistes de tot aquest camí fet en 25 anys.

Així, amb la senzillesa de la vida característica de Dit i Fet i amb la seguretat de tenir un "gran tresor" entre mans, hem commemorat els nostres 25 anys.

Resum de les dues taules rodones celebrades a la seu de Dit i fet

En Gaietà de Casacuberta ens ofereix un recull de les aportacions dels amics i amigues que varen participar en les dues taules rodones. Les seves reflexions ens animen i esperonen a seguir endavant amb la tasca d'anar bastint vincles, crear comunitat i així anar fent camí amb i entre els pobres.

Abans de donar-li la paraula, recollim una aportació d'una amiga de la casa després de la primera taula rodona: La taula rodona va estar molt i molt bé. Es palpava l'acolliment, el desig de viure com iguals, d'acceptar les diferències i l'enriquiment que comporten... Segur que Dit i Fet ens ajuda a tots i totes a fer una Barcelona més inclusiva.

Primera Taula Rodona: Com crear vincles i fer comunitat (19 de setembre de 2013)

Beatriz Fernández, directora de la Fundació Escó

Ara fa 25 anys que un grup de ciutadans va donar resposta a la creixent marginació de la població del barri del Raval. Volien contribuir a la formació, inserció humana, social i cultural dels infants i les famílies, preferentment del Raval, persones en situació de pobresa i de marginació social.

Fa un cert temps hem creat un espai important per escoltar a la nostra gent i ja hi ha moltes persones a les que hem pogut escoltar. Ens preguntem: Cal lluitar per fer integrar aquestes persones que la societat rebutja?

Itziar González, arquitecte

Parlo com a arquitecte urbanista. Per què tots necessitem una casa? El ventre de la mare és la primera casa on som acollits, és el primer espai per viure, i per això esdevé una experiència fundant: sempre més buscarem un espai, una casa. Som éssers que depenem dels altres des que naixem i sempre buscarem ser acollits.

La societat no és això. Per què es creen societats inhumanes? Per una arquitecte urbanista no hi hauria d'haver cases pels pobres. Exigim una ciutat que sigui casa per a tots. Tothom ha de tenir una casa. L'Ajuntament ha de servir a tothom i per tant ha de facilitar vivenda per a tots, si cal amb mediacions de solidaritat, d'humanisme, per tal de fer una societat més fraternal i aplicar la subsidiarietat. On no arriben moltes persones, que hi arribi l'Ajuntament o altres entitats públiques.

Pep Molinos, Associació de Veïns del nostre barri

La societat cívica és la que salva moltes vegades els nostres barris, perquè crea el veritable teixit social. Les Associacions de veïns som amics de les persones dels nostres barris que possibiliten moltes coses i una d'elles és crear vincles de veïnatge. Les AAVV sempre donen la impressió que es barallen amb l'Ajuntament però no és així, perquè som interlocutors voluntaris per millorar les condicions dels nostres barris. La nostra feina aconsegueix que els veïns s'integrin al barri, perquè sempre són necessaris braços que actuïn ara i aquí.

Eduard Sala, d'Obra Social Santa Lluïsa de Marillac

Fa 35 anys que acollim persones a la Barceloneta. Volem que puguin ser actors de la seva vida segons la capacitat de cadascú. Hi ha una paràbola que explica bé què vull dir: la de la motxilla plena i la motxilla buida. A la motxilla plena hi trobem tot el que necessitem per treballar i s'hi té el que és útil allà on es viu. El menjar, l'aigua, les claus de casa, la lot per la nit i la foscor, papers, documents, diners, llibres, el diari del dia, alguna medicina, el telèfon, l'agenda, un barret pel sol, ulleres de recanvi, etc...

Ser pobre és un procés en el qual poc a poc vas perdent tot el que necessites per una vida autònoma i sana. El pobre és el qui té la motxilla buida o quasi buida.

Segona Taula Rodona: Vida d'Església entre els pobres, civilització de la pobresa (17 d'octubre de 2013)

Oriol Xirinacs

El que he après de la vida és la vida dels pobres. He volgut sempre una Església que estigui prop dels pobres. Sempre he pogut estar prop d'ells, a la Barceloneta, Torre Baró, Bellvitge, Cornellà... Entre ells he estat acollit i per això m'hi he trobat molt bé. Ells m'han ensenyat la gratuïtat i Jesús és això, quan ens diu que Déu ens estima gratuïtament. Em fa la impressió que entre els pobres, l'Església hi fa un servei... serveix, mentre que els rics viurien, igual com viuen, sense l'Evangelí. Els pobres estan oberts. Ells m'han ensenyat també a crear dinàmiques de defensa dels seus drets i m'han enriquit ajudant-me a viure. Crec que els pobres tenen dret a què se'ls anunciï Jesucrist, i no sé si els jo els he donat Jesucrist com hagués volgut, però a mi els pobres m'han evangelitzat. Potser penso que no sabem com fer-ho, donar la immensa riquesa de l'Evangelí. He admirat sempre *Dit i fet* perquè crec que és una realitat de les realitats on es viu allò que per a mi és l'Església dels pobres.

Romà Fortuny

La meva experiència dels pobres no em ve de l'Església, en canvi vaig a Xiapas (Mèxic) cada any i allà sí que visc l'experiència d'una Església dels pobres. A Drapaires d'Emaús, on visc, no hi ha cap pobre cristià, hi ha creients musulmans. Allà no podem parlar de Jesús i de Déu. Per a mi el que ens uneix és que hi cabem tots perquè tots

som poble, poble de Déu, fills de Déu. Aquí no són exclosos, em cal sentir-ho des de dins, des de dins estant, és a dir, viure-ho amb ells. Això és impossible a l'Església, s'han de canviar moltes coses perquè sigui Església dels pobres.

La vida possibilita vincles. És important el menjar en la mateixa taula, allà caminem junts, parlem, ens servim els uns als altres... El menjar junts a taula expressa realitats fondestes. La taula és compartir, celebrar, acceptar de ser d'un grup, saber-se acollit; som amics perquè fem coses junts. A Emaús, gent que s'ha tancat de tant fracàs, obre el cor a la taula ben parada.

A Jesús el veig en tots els homes que són el veritable sagrari per a mi. Viure amb ells ens fa a tots iguals. Déu ens estima a tots per igual. És més fàcil creure en el Jesús ressuscitat que creure en aquests pobres, però dins d'ells hi ha Déu. Viure entre ells no és per a mi cap esforç perquè dins d'ells i de mi hi trobo una gran riquesa.

Arcadi Oliveres

D'on vinc? Marcat per la família i l'Escola Pia. Sóc d'una família conservadora que em va educar a conèixer quin era el meu país i què és la Pau. La pau sí, mai la guerra. De petit llegia el tebeo El Patufet en català. El pare trencava els tebeos en castellà. A l'Escola Pia el nostre mestre, en Xirinacs, va crear a la nostra classe una República. Fèiem eleccions pels diferents càrrecs...és a dir, escola del que és la democràcia. També ens explicava altres cultures, com la basca. Més endavant, en Francesc Botey (el Paco) ens va ensenyar el Tercer i el Quart Món dels pobres. En el preuniversitari ens educaven amb conferències de gent de la ciutat, sindicalisme, marxisme en un ambient cristià. A la universitat, vam conèixer i practicar la lluita contra la pena de mort. També aquells anys vaig estar amb el moviment de laics d'aquí i de molts països i també amb Justícia i Pau.

Aquells anys es va executar a Puig Antich i el 1974 encara es va executar el Txiqui en el govern de Franco.

L'Arcadi va analitzar alguns fets d'aquesta crisi i va acabar: "La revolta l'hem de fer tots però ens cal la informació. Estar sempre al costat de les víctimes".

Exposició fotogràfica de Dit i fet al Pati Llimona

El 14 de 11 de 2013 vam inaugurar l'exposició de fotografies de la Juli Plaza sobre Dit i fet. Ella ens comparteix com va pensar el seu treball.

No vull parlar massa de les fotografies que he fet, ja que com diuen “una imatge val més que mil paraules”. Només faré un breu incís, per explicar l’elecció de les dues tècniques blanc i negre i color. Amb els retrats de blanc i negre he volgut donar a conèixer una vessant més dura dels homes de la comunitat, amb un caràcter tètric i estàtic. En vers això, amb les fotografies a color, vull ressaltar l’alegria de la convivència i la interacció amb dinamisme .

Crec necessari explicar perquè he dut a terme aquest reportatge de manera voluntària. I és perquè conec la comunitat de Dit i Fet des de fa anys a través de la meva germana Conchi. Per mi és molta la diferència que hi ha entre un treball-projecte social i un d’interès econòmic, en aquest cas he posat de la meua part el que se fer, fotografies, perquè es tracta d’un treball que, des de el meu punt de vista i com la del Pare Manel, trenca amb els models establerts, ja que el seu eix de funcionament principal és la convivència i la cooperació. Un treball que considero necessari per lluitar en contra de les desigualtats socials.

Per molts anys Dit i Fet!

Ara li passem la paraula al Juanillo, tot recollint els mots que va adreçar als assistents a la inauguració de l’exposició:

Ante todo, damos las gracias por vuestra presencia, que para nosotros dice lo mucho nos apreciáis. Muchas gracias.

Estamos muy contentos de haber podido realizar esta exposición y queremos agradecer a Juli y a Esther su tiempo, su paciencia, su esfuerzo y su dedicación para poderla tener a punto hoy.

Otro agradecimiento que no queremos dejar en el tintero es a Laia, que es la responsable de poder tener un pequeño momento dulce al final del acto.

Para nosotros los hombres que vivimos en Dit i fet es una satisfacción poderos mostrar nuestra casa, nuestra forma de ser, en definitiva nuestra alma.

El Padre Paco, que hoy se cumplen dos años de su marcha, quería que Dit i fet fuera abierta a todos y a todas y también transparente y cercano. Creemos que con esta exposición se consiguen estos dos puntos: abrirnos a las buenas personas del barrio en primer lugar y de Barcelona en general; y también el enseñar, el darnos, a los demás, aportando nuestra manera de ver la vida y nuestra forma de ser.

Pensamos que estas fotos nos llevan al optimismo, y como en algunas frases, que por cierto están extraídas de textos que el Padre Paco escribió a lo largo de su vida, como decía el optimismo y la gratitud son los pilares fundamentales de nuestra casa junto con la reciprocidad.

Nuevamente gracias por habernos querido acompañar en nombre de los residentes de la casa, y seguro que también del Padre Paco, gracias por querernos, tratarnos como a unos vecinos más y acompañarnos siempre que lo necesitamos, como hoy.

Eucaristia d'acció de gràcies per la vida del Padre Paco

El 14 de novembre passat va fer dos anys que ens va deixar el P. Paco. A les 20:00 h. vam celebrar una eucaristia en record seu a l'església de sant Felip Neri. Amb aquest acte tancàvem la celebració dels 25 anys de l'associació.

Ens vam trobar els homes de Dit i fet, la junta, veïns del barri, amics i amigues per donar gràcies per la vida del P. Paco. Les lectures del dia ens vam acompanyar i il·luminar de ple. El text del llibre de la Saviesa feia un elogi d'ella tot assenyalant que la saviesa, a cada generació, entra en les ànimes santes i en fa profetes i amics de Déu (Sa 7, 27). D'altra banda, Jesús, a l'evangeli de Lluc, contestava als fariseus que el Regne ja és enmig nostre (Lc 17, 20).

Tots plegats recordem molts gestos i paraules del P. Paco que eren petites espurnes del Regne; per exemple, amb la seva acollida a tothom a Dit i fet, tot posant en joc la seva bonhomia i cordialitat que desarmava a qualsevol. O amb la seva capacitat de comprendre i posar-se tant al nivell de l'altre que l'ajudava a reconèixer-se a ell mateix i tirar endavant. Vam recordar el P. Paco agraïdament, vam gaudir de la companyia dels uns i dels altres. Ens vam sentir tots plegats vinculats a Dit i fet i animats també a

anar escampant espurnes del Regne i a anar-les copsant arreu on un pobre és acollit, on es genera un espai de vida digna, on es comparteix per multiplicar els recursos, on es posa la vida en joc a favor dels altres.

Gràcies, Padre Paco

per Oriol Xirinachs i Benavent, el desembre de 2011

Gràcies Padre Paco, gràcies amic i germà de presbiteri. Encara que massa tard ahir vaig poder viure un desig de molt de temps, que sense massa justificacions havia anat posposant. Em refereixo a poder compartir una de les “teves Eucaristies”, amb la teva comunitat de “Dit i fet”. Ahir tu també concelebraves en l’Eucaristia plena del Regne. Tots els qui hi participaven t’hi sentien ben present i vivent. Hi érem tots. Com deuries gaudir-ne! Els teus amics els homes agermanats en el teu “Dit i fet”, els col·laboradors més directes o no tant, tots els que hem estat “tocats” per tu i la teva obra, els tafaners potser només encuriosits però segurament que descol·locats, els teus germans de presbiteri interpel·lats encara que potser no ens atrevim a confessar-ho. Tants i tants.

Et confesso que molt sovint t’he posat com a exemple per haver aconseguit que en la celebració de l’Eucaristia, els pobres no haguessin de quedar-se a la porta sinó asseguts a la taula. Et tenia enveja; de veritat. La teva fidelitat i amor a l’Església viscuda sovint en tensió amb la teva fidelitat i amor als pobres la vas saber viure amb dignitat i la fortalesa del cirineu, acompanyant la creu de Jesús.

“Padre Paco”, segur que no va per a tu allò de Jesús de “no digueu a ningú pare” perquè no eres tu qui te’n feies dir, varen ser els pobres que carinyosament et van batejar així, segur que perquè veien en tu la seva misericòrdia: “Sigueu misericordiosos com ho és el vostre Pare”. T’ho tens ben guanyat Padre Paco!

El teu caminar de passes curtes permetien atrapar-te fàcilment, però les teves gambades en el seguiment de Jesús et feien inassolible. La teva estatura permetia mirar-te de dalt a baix, però la teva estatura evangèlica ens feia sentir molt petits. La teva manera de fer, segons alguns, no era massa “professional”, però ningú et guanyava en quan a estil evangèlic.

Gràcies, Paco i prega per nosaltres.